

KAPITOLA 1

Clarke

Dveře se otevřely a Clarke pochopila, že přichází smrt.

Upřela oči na dozorcovy boty a v duchu se připravila na příval strachu, záplavu zoufalé paniky. Když se však zvedla na lokty a košile se jí odlepila od potem nasáklého lůžka, cítila jen úlevu.

Po tom, co napadla dozorce, ji přesunuli na samotku, kde si ovšem o samotě mohla nechat jen zdát. Všude ji pronásledovaly hlasy, které na ni volaly z koutů její tmavé cely, vyplňovaly ticho mezi údery jejího srdce a ječely na ni z nejhlubších zákoutí mysli. Clarke netoužila po smrti, ale pokud to byl jediný způsob, jak hlasy umlčet, byla připravená zemřít.

Byla uvězněna za zradu, ale pravda byla daleko horší, než si kdo dokázal představit. I kdyby při obnoveném řízení dostala milost, byla by to jen dočasná záchrana. Vzpomínky pro ni byly nesnesitelnější než zdi jakékoli cely.

Dozorce přešlápl z jedné nohy na druhou, odkašlal si a řekl: „Vězeňkyně číslo 319, vstaňte prosím.“

Byl mladší, než čekala. Uniforma mu volně visela na vytáhlém těle způsobem, který prozrazoval, že je nováček. Několik měsíců vojenského přidělu potravin ještě nestačilo zahnat přízrak podvýživy, která sužovala chudé okrajové lodě Kolonie – Walden a Arkádii.

Clarke se zhluboka nadechla a postavila se na nohy.

„Natáhněte ruce,“ přikázal dozorce a vytáhl z kapsy modré uniformy železná pouta. Clarke se zachvěla, když jeho kůže letmo přejela po její. Od doby, co ji přivedli do nové cely, neviděla živou duši, natož aby se někoho dotýkala.

„Nejsou moc těsná?“ zeptal se dozorce a ve strohém tónu jeho hlasu zazněl náznak soucitu, až se Clarke sevřelo srdce. Bylo to tak dlouho, co jí někdo kromě Thalie, její někdejší spoluvězeňkyně a jediné kamarádky, kterou měla, projevil soucit.

Zavrtěla hlavou.

„Posaďte se na postel. Doktor už je na cestě.“

„Oni to dělají tady?“ zeptala se Clarke ochraptěle. Ta slova jako by jí rozdírala hrdlo. Jestli má přijít doktor, znamená to, že se rozhodli nečekat na obnovené řízení. Nemělo by ji to překvapovat. Podle zákonů Kolonie byli dospělí popravováni ihned po vynesení rozsudku, zatímco nezletilí zůstali ve vazbě, dokud nedosáhli osmnácti let, a pak dostali poslední příležitost se obhájit. Poslední dobou ovšem byly popravy prováděny během několika hodin po obnoveném řízení, a to i za zločiny, za které by před pár lety odsouzení dostali milost.

Clarke přesto nemohla uvěřit, že to chtějí udělat přímo v cele.

Jistým zvráceným způsobem se těšila na poslední cestu nemocnicí, kde strávila tolik času při studiu medicíny, na poslední šanci zažít něco známého – i kdyby to znamenalo jen cítit pach dezinfekce a slyšet hučení ventilačního systému – než jednou provždy ztratí všechn cit.

Dozorce odpověděl, aniž by se na ni podíval: „Musíte si sednout.“

Clarke udělala pár krátkých kroků a toporně se posadila na kraj úzkého lůžka. Ačkoli věděla, že na samotce člověk ztrácí pojem o čase, stejně nemohla uvěřit, že tady byla – úplně sama – skoro šest měsíců. Rok, který strávila s Thalíí a třetí spoluvězeňkyní Lise, dívkou s chladnou tváří, která se poprvé usmála, když Clarke odváděli, jí připadal jako věčnost. Ale jinak se to vysvětlit nedalo. Dnes jí muselo být osmnáct a jediný dárek, jenž na ni čekal, byla injekce, která jí umrtví svaly a nakonec i tlukot srdce. Potom její tělo podle zvyklostí Kolonie vypustí do vesmíru a ponechají ho, aby se donekonečna vznášelo galaxií.

Vtom se ve dveřích objevil kdosi další. Do cely vstoupil vysoký štíhlý muž. Přestože mu šedé vlasy dlouhé po ramena částečně zakrývaly odznak na límci bílého pláště, Clarke i bez něj poznala hlavního lékařského konzultanta Rady, doktora Lahiriho. Před svým zatčením strávila více než půl roku pod jeho vedením, z toho bezpočet hodin po jeho boku na operačním sále. Ostatní medicí j jí její pozici záviděli a stěžovali si, že má protekci, když zjistili, že doktor Lahiri je jedním z nejbližších přátel jejího otce. Nebo jím alespoň býval, než její rodiče popravili.

„Ahoj Clarke,“ pozdravil ji doktor přívětivě, jako by se setkali v nemocniční jídelně místo ve vězeňské cele. „Jak jsi na tom?“

„Řekla bych, že líp, než na tom budu za pár minut.“

Doktor Lahiri se kdysi jejímu černému humoru smával, ale tentokrát si nervózně poposedl a obrátil se k dozorci. „Mohl byste jí prosím sundat ta pouta a nechat nás chvíli o samotě?“

Dozorce nejistě přešlápl. „Nesmím ji nechat bez dozoru.“

„Můžete počkat venku za dveřmi,“ navrhl mu s přehnanou trpělivostí doktor Lahiri. „Myslím, že si s jednou neozbrojenou sedmnáctiletou dívkou poradím.“

Dozorce sundal Clarke pouta a vytrvale se přitom vyhýbal jejímu pohledu. Nakonec krátce na doktora kývl a vyšel za dveře.

„Chtěl jste říct s neozbrojenou osmnáctiletou dívkou,“ opravila ho Clarke a pokusila se na tváři vyloudit něco jako úsměv. „Nebo se z vás stává jeden z těch šílených vědců, co nikdy neví, který je rok?“

Její otec byl takový. V jednom kuse zapomínal naprogramovat cirkadiánní světla v jejich bytě a vyrážel do práce ve čtyři ráno, příliš zaujatý svým výzkumem na to, aby si všiml, že na chodbách není živáčka.

„Ještě stále ti je sedmnáct, Clarke,“ sdělil jí doktor Lahiri klidným rozvážným tónem, kterým obvykle promlouval k pacientům probírajícím se z narkózy. „Byla jsi na samotce tři měsíce.“

„Tak co tu děláte?“ zeptala se Clarke a nedokázala potlačit paniku, která se jí vkrádala do hlasu. „Podle zákona musíte počkat, až mi bude osmnáct.“

„Plány se změnily. To je jediné, co ti smím říct.“

„Takže máte povoleno mě *popravit*, ale mluvit se mnou nemůžete?“

Clarke si pamatovala, jak sledovala doktora Lahiriho během soudu se svými rodiči. Tehdy si jeho zasmušilý výraz vykládala jako projev nesouhlasu s průběhem procesu, ale teď si tím už nebyla jistá. Nepro-

mluvil na jejich obhajobu. Nikdy se za ně nepostavil. Jen tam beze slova seděl, zatímco Rada shledala její rodiče, dva z předních vědců Fénixu, vinnými z porušení Doktríny Gaia, zákonů stanovených po Kataklyzmatu, které měly zajistit přežití lidského rodu.

„Co moji rodiče? Ty jste taky zabil?“

Doktor Lahiri zavřel oči, jako by se její slova změnila ze zvuků v cosi neviditelného a absurdního.

„Nepřišel jsem tě zabít,“ ujistil ji tiše. Otevřel oči a ukázal na stoličku u nohou postele. „Smím?“

Když Clarke neodpověděla, doktor Lahiri vykročil vpřed, posadil se a zadíval se na ni. „Můžeš mi prosím ukázat ruku?“

Clarke cítila, jak se jí svírá hrud', a přinutila se dýchat. Lhal jí. Bylo to kruté a zvrácené, ale za okamžik bude po všem.

Napřáhla ruku k doktoru Lahiriovi, který sáhl do kapsy pláště a vytáhl hadřík páchnoucí dezinfekcí. Clarke se otřásla, když jí látkou přešel po vnitřní straně ruky.

„Žádný strach. Nebude to bolet.“

Clarke zavřela oči.

Vybavil se jí zoufalý pohled, který na ni vrhl Wells, když ji stráž odváděla ze síně Rady. I když zlost, kterou se během procesu div nezakla, dávno vyprchala, vzpomínka na Wellse zažehla v jejím těle novou pulzující žhavou vlnu jako umírající hvězda, která vydá poslední záblesk světla, než pohasne a zmizí v nicotě.

Její rodiče zahynuli jeho vinou.

Doktor Lahiri ji uchopil za ruku a jeho prsty začaly hledat žílu.

Mami, tati, za chvíli budeme spolu.

Stisk doktorových prstů zesílil. Teď to přijde.

Clarke se zhluboka nadechla, když ucítila bodnutí na spodní straně zápěstí.

„Tak, hotovo.“

Clarke prudce otevřela oči. Když sklonila hlavu, spatřila na své ruce kovový náramek. Přejela po něm prstem a cukla sebou, když ucítila, jako by ji na kůži zatlačil tučet drobných jehel.

„Co je to?“ zeptala se zoufale a vytrhla ruku z doktorova sevření.

„Uklidni se,“ řekl jí s tím svým nesnesitelným klidem. „Je to transpondér životních funkcí. Bude zaznamenávat tvůj dech a složení krve a shromažďovat všechny důležité informace.“

„Důležité pro koho?“ zeptala se Clarke, i když v duchu už odpověď znala a připadalo jí, jako by měla v žaludku kus ledu.

„Došlo k převratné změně,“ odpověděl doktor Lahiri a zněl přitom jako chabá napodobenina Wellsova otce, kancléře Jahy, při jednom z jeho projevů na Vzpomínkový den. „Měla bys na sebe být pyšná. To všechno je díky tvým rodičům.“

„Moji rodiče byli popraveni jako zrádci.“

Doktor Lahiri se na ni káravě podíval. Ještě před rokem by se Clarke přitom propadala hanbou, ale teď mu pohled vážně oplácela. „Nekaž to, Clarke. Máš příležitost udělat správnou věc a napravit strašný zločin svých rodičů.“

Její pěst zasáhla doktora přímo do tváře. Ozvalo se tlumené prasknutí a pak dutý úder, jak doktorova hlava narazila do zdi. Vteřinu poté do cely vpadl dozorce a zkroutil Clarke ruce za záda.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se.

Doktor Lahiri se pomalu posadil, mnul si svou tvář a měřil si přitom Clarke se směsí vzteku a pobavení. „Alespoň víme, že se nedáš, až tam s ostatními delikventy dorazíte.“

„Kam jako?“ zavrčela Clarke, která se snažila vysmeknout dozorcovu sevření.

„Vězení dnes bude vyklizeno. Stovka zločinců, kteří měli štěstí, dostane možnost zapsat se do dějin.“ Koutky doktorových úst se krátce zvedly v pokřiveném úsměvu. „Budete vysláni na Zemi.“